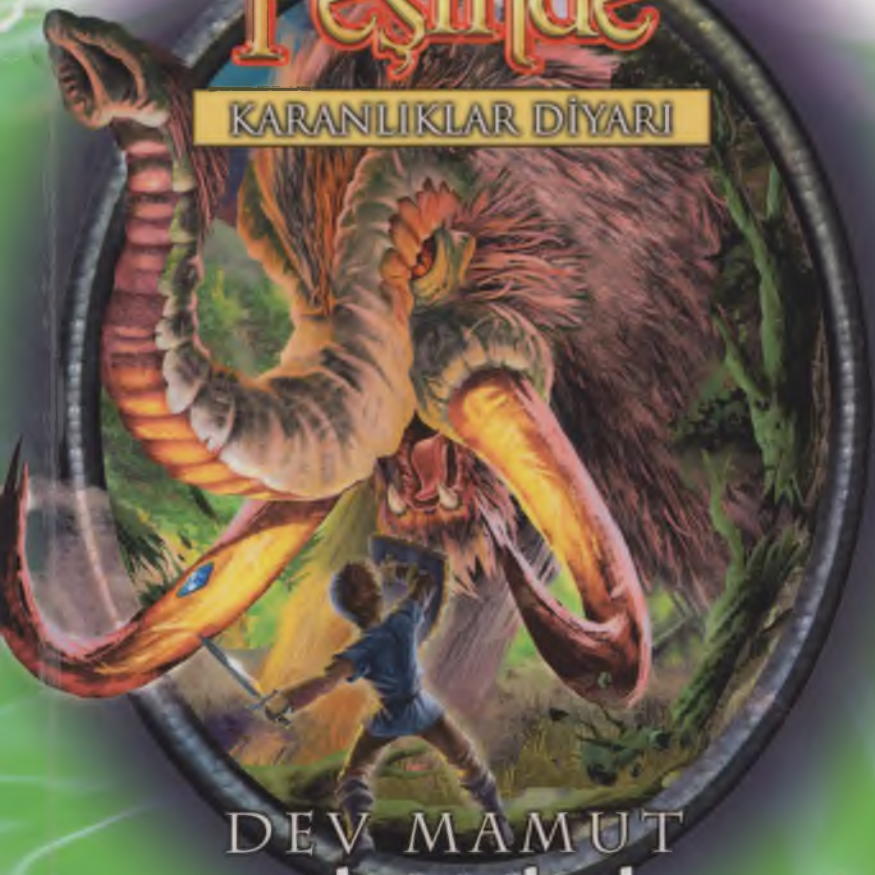

ADAM BLADE

YENİ
SERİ!

Canavar Peşinde

KARANLIKLAR DİYARI

DEV MAMUT

👉 FİLDİŞİ 👈

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:
Karanlıklar Diyarı

Tom, bu kez Avantia'nın iyi canavarlarını Karanlıklar Diyarı Gorgonia'dan kurtarmaya çalışıyor...

Avantia'nın iyi canavarları, Malvel'in yarattığı altı yeni ve korkunç canavar tarafından tutsak edildiler ve kötü büyücünün hüküm sürdüğü Karanlıklar Diyarı Gorgonia'ya götürüldüler.

Dev Mamut Fildişi, Gorgonia'nın çürüyen ormanlarında dehşet saçıyor.

Canavar, Ateş Ejderhası Ferno'yu tutsak etti. Tom, Ferno'yu kurtarmak zorunda. Yoksa Avantia'nın karşı karşıya olduğu tehlikeyi ortadan kaldıramayacak.

Karanlıklar Diyarı serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Boğa-Adam Torgor
- Kanatlı At Skor
- Deniz Canavarı Narga
- Gorgon Köpeği Kaymon
- Akrep-Adam İğne

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2012

Beyaz Balina Yayınları

**CANAVAR PEŞİNDE-17
KARANLIKLAR DİYARI
DEV MAMUT FİLDİŞİ**

Beast Quest
The Dark Realm
TUSK
The Mighty Mammoth
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-647-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Metin: Working Partners Limited, 2008

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims, Orchard Books 2008

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Ayşegül Şah Bozdoğan
Düzeltili: Dilara Anıl Özgen
Son okuma: Aslı Onat
Çeviren: Bahar Ulukan
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi No: 55 - 56
Topkapı - Zeytinburnu
Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03 Faks: 0212 544 87 86

DEV MAMUT

FİLDİŞİ

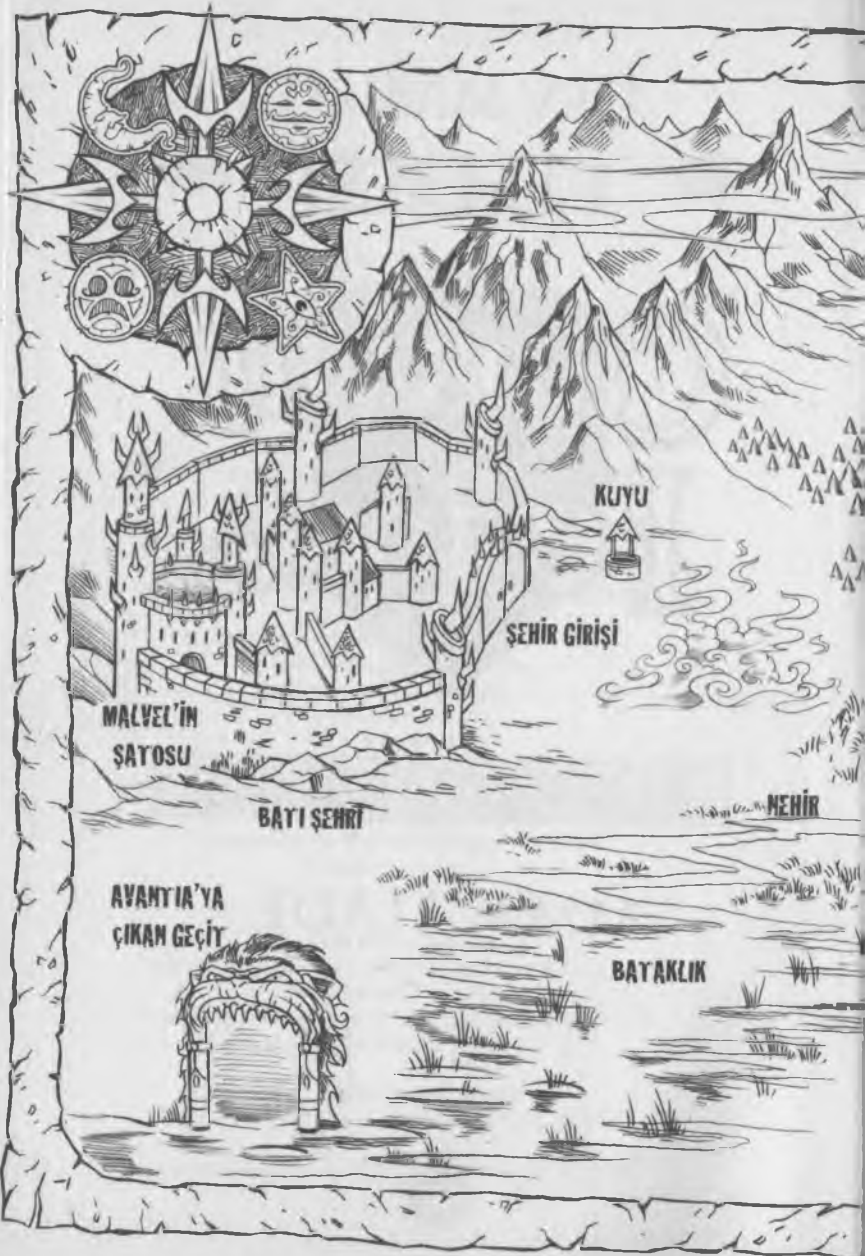

Cağavaz
Peşinde

KARANLIKLAR DİYARI

ADAM BLADE

MALVEL'İN
ŞATOSU

BAYI ŞEHİRİ

KUYU

ŞEHİR GİRİŞİ

MEHİR

AVANTIA'YA
ÇIKAN GEÇİT

BAYAKLIK

Gorgonia

KALUM'DAKİ ASİLER BÖLGESİ

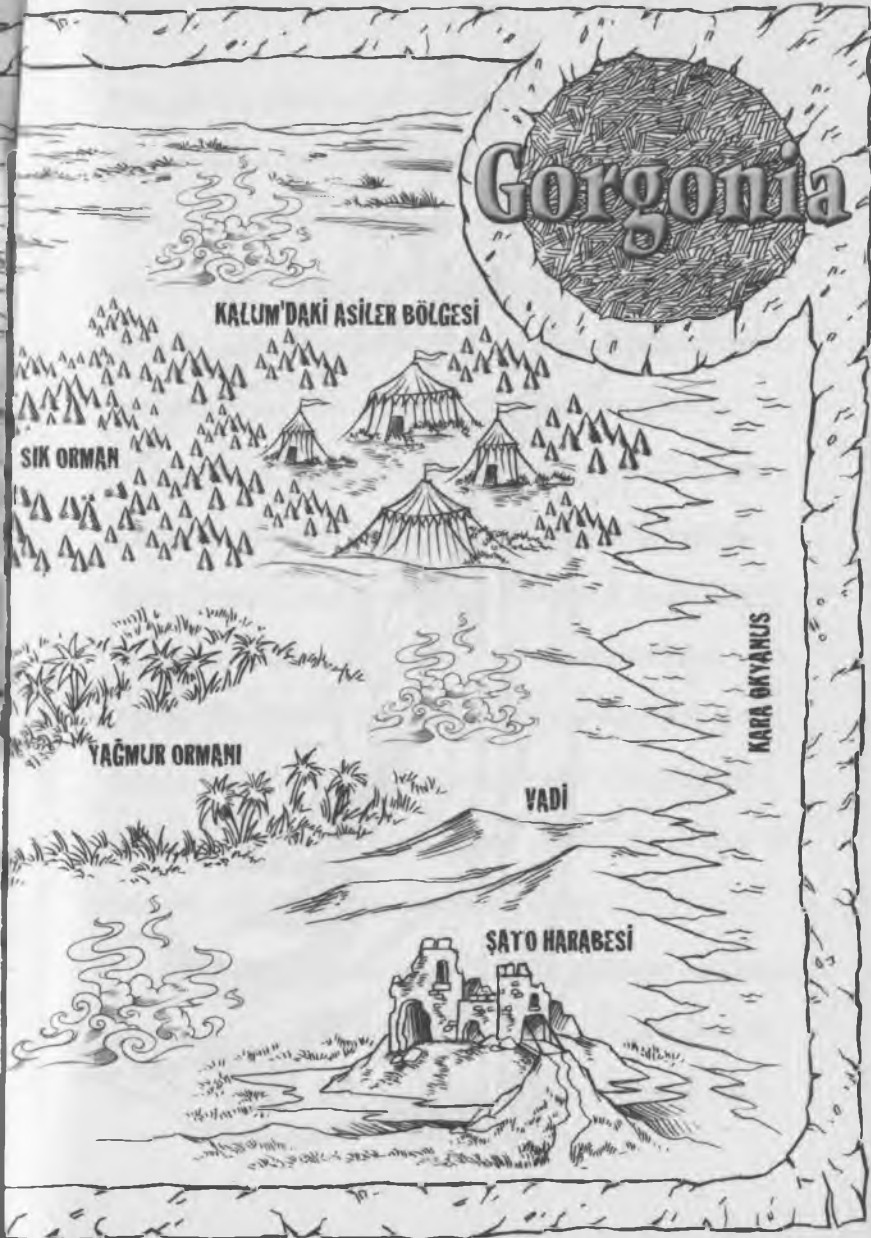
SIK ORMAN

YAĞMUR ORMANI

VADI

ŞAYO HARABESİ

KARA OKYANUS

Hoş geldin. Korkunç bir diyarın kapılarında, karanlığın eşiğinde duruyorsun. Burası Karanlık-lar Diyarı Gorgonia. Malvel'in hüküm sürdüğü bu diyarda gök kırmızı, su siyahtır. Kahramanın Tom ve onun arkadaşı Elenna bir sonraki Canavar Avını tamamlamak için buraya gelmek zorundalar.

Gorgonia'da hayal edebileceğin en ölümcül altı Canavar yaşıyor; Boğa-Adam Torgor, Kanatlı At Skor, Deniz Canavarı Narga, Gorgon Köpeği Kaymon, Dev Mamut Fildişi ve Akrep-Adam İğne.

Hiçbir şey Tom ve Elenna'yı, karşılaşmak üzere oldukları Canavarlara hazırlayamaz. Önceki zaferlerinin hiçbir anlamı yok artık. Ancak güçlü olur ve kararlı davranırlarsa kurtulabilirler.

Bir kez daha Tom'un yolundan gitmeye cesaretin var mı? Sana geri dönmeni tavsiye ederim. Kahramanlar inatçı olabilir ve maceralar cazip gelebilir

ama Tom'la birlikte olmaya karar verdiysen cesur ve korkusuz olmalısın. Aksi takdirde kesinlikle mahvolursun.

Adımlarına dikkat et...

Geçit Bekçisi Kerlo

GİRİŞ

“Kılıcımın tadına bak!” diye bağırdı Marco ve bir ağaç dalından ibaret olan kılıcını savurdu. “İşte! Gorgon asilerinin düşmanlarından birinin daha icabına baktım!”

Yakınlardan annesinin sesi geldi. “Marco! Nöbetinin başına dön!”

Marco, içini çekerek tahta kılıcını kemerine yerleştirdi ve nöbet tuttuğu ağaca tırmandı.

Ormanın kenarındaki bir meşe ağacıydı bu. Ağacın dallarına tırmandığında, yaşadığı asilere ait küçük kampı izleyebiliyor ve ormanın karşısındaki kuzey tepelerini görebiliyordu.

Asilerin kamp alanı, Gorgonia'nın ormanlık bir bölgesindeydi. Asilerin liderleri buraya gelip, Kara Büyücü Malvel'i devirmek için planlar yapıyorlardı.

Marco'nun görevi çok önemliydi. Gorgonialı muhafızlardan birini gördüğünde, koşup kampı

yöneten adamlara ve kadınlara haber vermesi gerekiyordu. Asiler, silahlarını hemen üstü yapraklı dallarla örtülü bir çukura gizliyorlardı. Sonra sıradan birer avcı ve tüccar kıyafeti giyiyorlardı.

Marco, dalın üstüne yerleşti. Sonra da soğuk rüzgâr içine girmesin diye gömleğinin yakasını boynuna çekti. Uzaktaki tepede bir hareketlenme dikkatini çekmişti. Oraya doğru baktı ama ne gördüğünden emin değildi. Daha da yükseğe tırmandığında, hayranlık ve şaşkınlıkla öylece kalakaldı.

Karşısında yanardöner pullarla kaplı, dev bir yaratık duruyordu. Deriden siyah, devasa kanatlarını Gorgonia'nın kırmızı göğüne karşı açmıştı. Burun deliklerinden beyaz dumanlar çıkıyordu.

“Bu, bir ejderha!” diye mırıldandı Marco. Daha önce hiç ejderha görmemişti ama bu güzel,

efsanevi Canavarlarla ilgili hikâyeler dinlemeyi çok severdi. Karşındaki tepede gördüğü yaratık, kesinlikle bir ejderhaydı!

“İnanılmaz!” dedi Marco. Ama nereden gelmişti bu ejderha? Gorgonia’da hiç ejderha yoktu ki.

Kampın yöneticilerine gördüğü şeyi haber vermesi gerekiyordu. Tam ağaçtan iniyordu ki ormanın uzak bir köşesinde, bir şey fark etti. Ağaçlar, sanki kocaman bir şey onları sarsıyormuşçasına sallanıyorlardı.

Marco, etrafına bakarken dev bir yaratık, ormanın içinden çıkıverdi. Neredeyse bir ev büyüklüğünde bir mamuttu bu. Sırtı, ayaklarına kadar uzanan kahverengi, kalın tüylerle kaplıydı. Mamut başını kaldırdı ve bir savaş çılgılığı atarak hortumunu havaya savurdu.

Ardından, ejderhanın bulunduğu tepeye

doğru ilerlemeye başladı. Marco, mamutun kulaklarındaki eski yara izlerini görebiliyordu ama asıl dikkatini çeken uzun, kıvrık dişleriydi. İleriye doğru koşturan mamutun dişleri, altın gibi parlıyordu.

Ejderha, dönüp başını kaldırdı. Havalanmaya hazırlanarak kanatlarını açtı. Fakat çok geç kalmıştı. Mamut, ejderhanın pullu gövdesine saldırdı. Uzun dişleriyle yakaladığı ejderhayı kendine doğru çekiyordu. Marco, mamutun dev hortumunu ejderhanın gövdesine dolayıp, zavallı yaratığı ormana sürüklemesini çaresizce izledi.

“Bırak onu!” diye bağırdı Marco.

Mamut hemen kafasını kaldırdı. Marco şaşırdı; Canavar onu duymuştu! Mamutun öfke ve kötölük dolu küçük, kırmızı gözleri, ormanı taradı. Ardından Canavar, ağaçların arasına daldı ve Marco’ya doğru ilerlemeye başladı.

Mamutun dev kafasıyla vurduğu meşe ağacı, bu darbeyle sarsıldı. Ağaç, köklerinden kopuyormuşçasına çatırdıyordu. Tehlikeli bir şekilde iki yana sallanmaya başlamıştı. Marco, düşmemek için ağacın gövdesine sarıldı.

Fakat Canavar, ağacı öylesine güçlü sarsıyordu ki altın dişleri, ağacın gövdesine saplanmıştı. Dişlerini kurtarmak için başını iki yana salladı. Dişlerinden yoğun bir sıvı akarak aşağı damlıyor, etrafa korkunç, zehirli bir koku saçıyordu.

Bu sırada ağacın tepesi yere o kadar yaklaşmıştı ki Marco, güvenli bir şekilde aşağı atlamayı başardı.

Hemen ayağa kalkıp, köye doğru koştu.

Fakat koşarken gördüğü şey nedeniyle az kalsın kalbi duracaktı. Gorgonialı muhafızlar, yol boyunca ilerliyorlardı...

BİRİNCİ BÖLÜM

KURTARMA OPERASYONU

“Tom!” diye seslendi Elenna, gülümseyerek.

“Yeni arkadaşınla oynamaya ara vermezsen, bir sonraki Canavarla ilgili görevimize asla başlayamayacağız.”

Tom, “Senin de gölgen birden canlansa, sen de benim gibi davranırdın!” diye karşılık verdi sırıtarak. O sırada şatonun köşesinde kaybolup giden gölgesine bakıyordu.

Tom, Gorgon Köpeği Kaymon'un beyaz mücevherini kemerine takınca, gölgesi canlanmıştı.

Tom'un görüşü bulanıklaşmıştı. O anda neler olduğunu anladı; aynı anda iki farklı görüş açısına sahipti. şatonun duvarını hem kendi gözleriyle hem de gölgesinin gözleriyle görebiliyordu. şatonun ardında kalan Gorgonia topraklarını, gözleriyle tarayabiliyordu.

"Demek kazandığım sihirli yetenek buymuş!" dedi Tom hayretle. "Artık önümüzde bir tehlike olup olmadığını anlamak için önden gölğemi yollayabilirim. Hey!" diye seslendi. "Geri gel lütfen!"

Gölge köşeden döndü ve Tom'un ayakucuna geldi.

"Takımımız için çok faydalı olacaksın!" dedi Tom. Gölgesi bedeniyle bütünleşirken, Tom gülümsüyordu. Dönüp, Elenna ve atı Fırtına'nın onu bekledikleri yere gitti.

Elenna, merakla Tom'a baktı. "Bir sonraki maceramız bizi nereye götüreceğ biliyor musun?"

Tom bu soruya cevap veremeden, etraflarındaki hava, su gibi dalgalanmaya başladı. Önce bir ışık, ardından da arkadaşları, iyi büyücü Aduro'nun görüntüsü karşılarında belirdi.

"Gümüş sizinle mi?" diye sordu Elenna endişeyle. Elenna'nın kurdu, son görevlerinde fena halde yaralanmıştı. Nanuk, Gümüş'ü iyileşmesi için geçitten geçirerek Avantia'ya götürmüştü.

“Evet, o güvende,” dedi Aduro. “Ona iyi bakıyorlar. Fakat sizi yeni bir kötü Canavar bekliyor. Oldukça zorlu bir düşman. Adı Fildişi.”

“Bir mamut mu?” diye sordu Tom. Avantia’da birkaç kez bu büyük, tüylü hayvanlardan görmüştü.

“Evet,” dedi Aduro. “Ama bugüne dek hiç görmediğiniz türden bir mamut.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Elenna.

Hava, yeniden dalgalanmaya başladı. İyi büyücünün görüntüsü, artık kayboluyordu. “Hay aksi, gitmeliyim,” dedi. Sesi zar zor duyuluyordu. “Sihrim zayıflıyor. İyi şanslar dostlarım. Dikkatli olun. Sandığınızdan daha büyük bir tehlikeye atılıyorsunuz.”

Görüntü yok olmuştu.

Tom’un içine hüznün çöktü. Aduro’nun bu kısa ziyaretleri, ona evden ne kadar uzakta olduğunu

hatırlatıyordu. Tekrar toparlandı. *Kaybedecek zaman yok*, diye düşündü. Yeni bir görev, onları bekliyordu!

“En azından Gümüş’ün iyi olduğunu biliyorum,” dedi Elenna. “Gorgonia haritası nereye gitmemiz gerektiğini gösterecek mi sence?”

“Umarım,” dedi Tom. Kalkanında bir titreşim hissetti. Avantia’nın iyi Canavarlarının ona verdiği ve Tom’un da kalkanına yerleştirdiği altı hediyeye baktı. Ateş Ejderhası Ferno’nun ona verdiği pul, kırmızı bir ışık saçıyordu.

“Ferno tehlikede!” dedi Tom. Malvel’in ona verdiği haritayı çıkardı. Harita, onlara doğru yolu mu gösterecek yoksa onları ölümcül bir tehlikeye mi sürükleyecek, asla emin olamıyorlardı. Ama sonuçta ellerindeki tek haritaydı bu.

Tom haritayı açınca, ormanlarla kaplı bölgede küçük bir ateş ejderhası resmi gördü.

“Kuzeye doğru bir günlük mesafede,” dedi Elenna. Ormanın güney kısmındaki kırmızı çemberi gösterip “Ve Odora’nın bizim için işaretlediği asilerin kampına yakın,” diye ekledi.

“Evet,” dedi Tom. Deniz Canavarı Narga’yı yenme görevlerinde onlara yardım eden isyancı kızını hatırlamıştı. “Bu, haritada güvenebileceğimizi bildiğimiz tek şey!”

Fırtına'nın sırtına atladı. "Haydi. Kurtarmamız gereken bir iyi Canavar daha var!"

Elenna, Tom'un arkasına geçti. Böylece Fırtına, kişneyip dörtnala ilerlemeye koyuldu.

"Asilerin kampının yakınından geçmek zorunda kalacağız," dedi Elenna. "Sence su ve yiyecek almak için oraya uğramalı mıyız?"

"İyi fikir," dedi Tom.

Kısa bir süre sonra tepelerin ve ormanlarla kaplı vadilerin arasından geçtiler. Tom kalkanına baktı. Ejderha pulu, artık daha koyu bir pırıltıyla ışıldıyordu. Fırtına ile Gorgonia'nın kırmızı göğünün altında dörtnala giderlerken, Tom'un içinde kötü bir his vardı. Birdenbire, zihninde Ferno'nun acıyla kıvranarak çığlıklar attığı bir görüntü belirdi.

Tom, "Acele et oğlum!" dedi atına.

"Neyin var?" diye sordu Elenna. At hızlanınca, Tom'a daha sıkı sarılmıştı.

“Ferno'nun fazla vakti kalmadı bence,” dedi Tom. Sesindeki endişeyi gizleyememişti. “Umarım zamanında yetişiriz!”

Görevleri daha başlamadan bitecek miydi yoksa?

İKİNCİ BÖLÜM

YAŞAM VE ÖLÜM

Tepeleri ve vadileri hızla aştılar. Fakat Tom, haritaya baktığında, Ferno'nun esir tutulduğu yerden hâlâ uzakta olduklarını görebiliyordu.

“Dizginleri sen tut,” dedi Elenna'ya. “Ben önden gideceğim. Fırtına sadece birimizi taşırsa daha hızlı koşar.”

Tom, Fırtına'nın durmasını beklemeden aşağı atladı. Havada korkusuzca süzülerek, hafifçe

yere indi ve çimlerin üstünde yuvarlandı. Hemen ayağa kalktı. Dağ Trolü Arkta'nın ona verdiği hediye, kalkanındaydı ve onu yere sert bir şekilde düşmekten korumuştı.

Tom'un önceki maceralarında kazandığı altın zırh, Avantia'daydı ve Kral Hugo'nun sarayında dikkatle korunuyordu. Fakat Tom, hâlâ zırhın ona verdiği güçlere sahipti ve onun sayesinde bir attan daha hızlı koşabiliyordu.

Böylesine hızlı koşabilmek, oldukça heyecan vericiydi. Saçlarının arasında rüzgârı hissedebiliyordu. Kıpkırmızı gökyüzüne doğru uzanan tepeler, güneşten ağarmış gibi duruyorlardı. Üzerlerinden hızla geçerken, etrafındaki çalılıklar ve ağaçlar bir görünüp, bir kayboluyordu. Tom, kendisini sonsuza dek koşabilecekmiş gibi hissediyordu!

Kısa bir süre sonra dik vadiler, daha taşlık bir hal aldı ve Tom, çıplak zemine, çeşitli yaratık

iskeletlerinin saçılmış olduğunu gördü. Hava, durgun sudan yükselen pis kokuyla doluydu. Nihayet karşısında büyük bir orman gördü. Kasvetli bir görüntüydü ve ormanı kaplayan küfün kokusu, uzaktan bile hissedilebiliyordu. Tom ürperdi. O kasvetli ağaçların altına gizlenmiş, iğrenç yaratıkları hayal etmek oldukça kolaydı.

Arkasına baktı ve Fırtına'nın yakında olduğunu görünce rahatladı.

Üç arkadaş, tepeden aşağı inerek ormana yöneldiler.

“Burası, insanı huzursuz ediyor,” diye mırıldandı Elenna, ağaçlara bakarak. “Tom şuraya baksana. Her şey ölü burada!”

“Her şey değil,” dedi Tom. Ürpererek zehirli görünen sarmaşıklara baktı. Sarmaşıklar, çürümüş ağaçlara dolanmış, kararmış yaprakların içindeki yaşamı emiyordu sanki.

“Bu bitkileri tanıyorum,” dedi Elenna. Sesi titriyordu. “Bunlara yılan sarmaşığı denir. Hızlı büyürler ve dokundukları her şeyi sıkarak boğarlar.”

Tom, başını salladı. “Ama Ferno buralarda bir yerde. Ormana girmeliyiz,” dedi. Korkularını bir kenara bırakmıştı. “Haydi, kaybedecek vaktimiz yok.”

Ağaç dallarının gökyüzünü kapladığı ormana doğru ilerledi. Burada ağaçlar giderek sıklaşıyordu ve kasvetli ormanı, çürümüş bitki kokusu sarmıştı. Hareket edenler yalnızca çürümüş çalıkların üzerindeki çamurların arasında zıplayıp duran kara kurbağalarıydı.

Orman, birden sarsıldı ve bir gümbürtü koptu. Tom durdu ve Elenna'ya baktı. O sırada bir gümbürtü daha koptu. Ardından bir tane daha. Zemin sarsıldı ve etraflarındaki ağaçlar sallandı.

“Ayak sesleri,” dedi Tom. Karanlığa doğru bakıyordu. “Fildişi yaklaşıyor.”

Fırtına, huzursuzca kişnedi ve geriledi. Tom, ürken atının boynunu okşadı. “Her şey yolunda,” dedi sakin bir sesle. “Korkma.”

Dizginleri eline alarak tekrar ilerledi. Elenna, yayına yerleştirdiği okuyla onun yanında yürüyordu.

“Yılan sarmaşıklarına değmemeye çalış,”
diye uyardı Tom’u. “Fırsat buldukları anda seni
yakalarlar. Eğer onlara yakalanırsan, bir daha
kurtulamazsın.”

Tom, başını salladı ve kılıcını çekti. Kokudan
kusmak üzereydi. Ağaçların gövdelerinden kana
benzeyen yoğun, kırmızı bir sıvı damlıyordu.

Tekinsiz ormanın derinliklerine doğru ilerlediler.
Çürümüş, devasa bitkilerin yanından geçtiler.

Dalların arasından zayıf, yeşil bir ışık süzülüyordu.
Orman ise hâlâ sarsılmaya devam ediyordu.

“Ferno’ya ulaşmalıyız,” dedi Tom. “Fakat bu korkunç yerde onu nasıl bulacağız?”

“Onu çağırmayı deneyebilirsin,” dedi Elenra.

Tom, “Bu, harika bir fikir!” dedi. “Torgor’un kırmızı mücevheri onu anlamama yardım eder.”
Derin bir nefes aldı ve elini kemerindeki kırmızı taşın üstüne koyarak “Ferno!” diye bağırdı.

Kulağına birdenbire tutsak edilmiş ejderhanın sesi geldi.

“Onu duyabiliyorum!” dedi. Duyduğu ses, öylesine acı doluydu ki içi burkulmuştu. “Yardım istiyor.”

“Başka ne diyor?” diye sordu Elenna.

Tom, ejderhanın sesini duymaya çalıştı. “İkiz kılıç gibi bir şeyden bahsediyor,” dedi.

Elenna, “Ne demek o?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Tom. “Ama şimdi bunu düşünecek vaktimiz yok.” Ağaçları işaret etti. “Sesin bu taraftan geldiğine eminim. Takip et beni!”

Karşısına çıkan çürümüş, cansız dev bitkileri kılıcıyla keserek, Fırtına'ya yol açıyordu. Ejderhanın yanına bir an önce ulaşmalıydı.

Aniden arkasından korkunç bir çığlık yükseldi.

Tom, arkasına dönünce “Elenna!” diye bağırdı. “Olamaz!” Yılan sarmaşıklarından biri, Elenna’yı ayak bileklerinden kısı kıvrak yakalamış, üstteki dallardan aşağıya doğru sallandırıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ZOR BİR SEÇİM

Tom, hemen Elenna'nın yanına koştu. Sarmaşık, onu bir ağacın tepesine kadar çekmişti. Elenna, baş aşağı sallanırken çaresizce oradan kurtulmaya çalışıyordu.

Tom, Elenna'nın altına geçip ne yapması gerektiğini düşündü.

“Korkma!” diye seslendi. “Seni oradan indireceğim! İyi misin?”

“Yaralanmadım,” dedi Elenna. Yüzü kızarmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “O korkunç şey beni birdenbire yakalayiverdi!”

O sırada yılan sarmaşıklarından biri, uzun bir dil gibi kıvrılarak Tom’a yaklaşmaya başladı. Çocuk, kılıcını çekip ölümcül bitkiyi ikiye böldü. Bitkinin içinden yeşil bir sıvı aktı ve geri çekilerek ağacın tepesine döndü.

Kaybedecek zaman yoktu. Tom, “Ellerimi tut!” diye seslendi. Sihirli altın çizmeleriyle yukarı uzanabiliyordu.

Elenna'nın ellerini tutmayı başarmıştı ama o anda kız, bir çığlık attı. “İşe yaramayacak,” diye bağırdı. “Sarmaşıklar bacaklarımı sıkıyor! Kurtulmama izin vermeyecekler!”

Tom, Elenna'nın elini tutarken, başka bir sarmaşığın uzanarak kızın boynunu sarmasını çaresizlik içinde izledi.

Tom tekrar asıldı. Ağırlığı sayesinde Elenna'yı sarmaşıklardan kurtarabileceğini umuyordu.

“Tom, yapma!” Elenna, boynunu saran sarmaşık yüzünden boğulmak üzereydi. “Beni boğuyor! Bırak lütfen!”

Tom, istemeyerek Elenna'nın ellerini bıraktı ve yere atladı. Elenna, ellerini boynuna götürdü ve parmaklarıyla sarmaşığı gevşetmeye çalıştı. Nefes nefese kalmıştı.

Tom, ona baktı. Şimdi ne yapmalıydı? Sihirli çizmeleriyle bile Elenna'yı saran sarmaşığı kesebilecek kadar yukarı sıçrayamıyordu.

Ormanda, yeri sarsan ayak sesleri hâlâ duyuluyordu. Ferno'nun sesi de Tom'un beyninde yankılanmaya devam ediyordu. Çocuk, hızlı düşünmek zorundaydı.

Tom, "Sana kılıcımı atacağım," diye seslendi. "Sarmaşıkları kesebilirsin böylece!"

"Hayır," dedi Elenna. "Ben onu kesene kadar, o beni çoktan boğmuş olur. Şimdilik durumum iyi. Sen git ve Ferno'yu kurtar!"

Tom, Elenna'yı böyle bir tehlikeyle baş başa bırakacağı için üzülüyordu. Gümüş orada olsaydı onu Ferno'yu aramaya yollar, kendisi de Elenna'ya yardım ederdi.

Tom bunları düşünürken, ejderhanın sesi yeniden duyuldu ve kötü Canavarın güçlü adımları, etrafındaki ağaçları salladı.

“Ayak sesleri giderek yaklaşıyor,” dedi Elenna.
“Tom, haydi Ferno’yu bul, çabuk!”

Tom, “Hemen geri döneceğim!” diye seslendi.
“Dayan Elenna. Haydi oğlum!” Fırtına’nın sırtına atladı ve cesur atını ejderhanın çığlıklarının geldiği yöne doğru sürdü.

Tom, kılıcını elinde hazır tutuyordu ve yaklaşan tüm sarmaşıkları hemen kesiyordu. Yanlarından geçerken kötü sarmaşıklar uzaklaşıyor, o geçer geçmez tekrar yolu kaplıyorlardı. Tom, kılıcı olmasa sarmaşıkların onu çoktan yakalayacağını farkındaydı.

Sonunda ağaçların arasında Ferno’yu gördü. Dev ejderha, bir ağacın gövdesine dayanmıştı ve tüm bedenini yılan sarmaşıkları kaplamıştı. Güçlkle hareket edebiliyordu. Oldukça bitkin görünüyordu. Sarmaşıklar pullarını soymuş, göğsüne ve kanatlarına dolanmıştı. Ama en azından yaşıyordu!

Ferno, başını kaldırdı ve Tom'la göz göze geldi. Burun deliklerinden gri dumanlar yükseldi.

"Alev üfleyemiyor," dedi Tom şaşkınlıkla. İyi Canavar, çaresiz bir haldeydi.

Tom, "Seni kurtaracağım!" diye bağırdı kılıcını çekerek. "Haydi Fırtına!"

At, kişneyerek ileri atıldı. Tom, hemen parlak kılıcıyla sarmaşıkları doğrayacak ve Ferno'yu kurtaracaktı!

Fakat o sırada ağaçların arasında bir şey belirdi. Tom, önce dalların ve ağaçların sarsıldığını gördü, köklerinden sökülüp havaya savrulmuşlardı. Ardından çocuk, o güne dek gördüğü en korkunç Canavarla karşılaştı.

Fildişi, kükreyerek ileri atıldı. Bastığı her şeyi ezip geçiyordu.

Korkunç Canavar, doğrudan Tom'un üzerine geliyordu!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YENİLGİ

Fildişi, tüylü devasa gövdesiyle ormandaki en uzun ağaç kadar iriydi. Hortumunu yukarı kaldırdığında, saldırmaya hazır bir yılan gibi görünüyordu.

Kafasının gri, kalın derisi, eski savaş yaralarıyla kaplıydı ve dev kulaklarının kenarları aşınmıştı.

Kükremek için koca ağzını açınca, havayı korkunç bir koku kapladı. Tom, Canavarın onu parçalamadan yutabilecek kadar geniş, kırmızı

ağızına dehşetle baktı. Ama en korkuncu canavarın uzun, kıvrık altın dişleriydi. Kenarları çiziklerle kaplı, uçları ise jilet gibi keskindi.

Tom, Ferno'nun ikiz kılıçlardan bahsederken ne demek istediğini şimdi anlamıştı. Dişlerin uçlarından yapışkan bir sıvı damlıyordu ve bu sıvının korkunç bir kokusu vardı!

Korkunç Canavar, Tom'a doğru ilerledi, gözlerinde kötülük dolu bir parıltı vardı. Tom, kendini korumak için kalkanını kaldıracak vakti zor bulmuştu.

Fırtına, korkuyla kişneyerek geriledi ve kenara kaçtı. Tom, Canavarın öfkeyle üstlerine inen hortumundan kaçabilmelerine sevinmişti. Fakat atın sırtından kaymakta olduğunu fark edince, korkudan ödü patladı.

“Hayır!” diye bağırdı. Düşüşünü yumuşatmak için ellerini kullandı fakat çürümüş bitkilerin

üzerine gelen avuçları çizildi. Yere o kadar şiddetli düştü ki nefesi kesildi ve yerde öylece yattı. Kulakları çınlıyor ve kemiklerinin çatırdadığını duyuyordu. Altın zırh sayesinde, ciddi bir yara almaktan kurtulmuştu neyse ki!

Fırtına öfkeyle kişniyor, toynaklarıyla

yere vuruyordu. Tom, Ferno'nun çaresizce sarmaşıklardan kurtulmaya çalıştığını gördü. Ejderhanın öfkeli sesi, beyinde yankılandı.

Fildişi, atı ve ejderhayı umursamıyordu. Kırmızı gözlerini Tom'a dikmişti. Tom kalkanını kaldırıp, kılıcı elinde ayağa kalktı.

“Haydi, gelsene! Hazırım, seni bekliyorum!” diye bağırdı.

Mamut ona doğru ilerledi, altın dişleri dalları parçalıyordu. Tom, onunla nasıl savaşaacağını düşünürken, altın dişlerin birinde bulunan mavi bir mücevher gözüne ilişti. Sihirli kemeri için bir taş daha bulmuştu!

Fakat onu nasıl alacaktı?

O sırada ormanın içinden tanıdık, alaycı bir kahkaha yükseldi.

Tom, “Malvel!” dedi dişlerinin arasından. Kara Büyücü'yü görmeye çalıştı.

“Fildişi’ni asla yenemeyeceksin,” dedi zalim, soğuk ses. “Seni minik bir böcek gibi ezecek!”

Tom’un içini öfke kaplamıştı. Kılıcını çekti ve bağırdı: “Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, yolladığın her Canavarı yeneceğim!”

Malvel’in kahkahaları kulaklarında çınlıyordu ama Tom, görevinden vazgeçmeyecekti.

Fildişi, yere devrilmiş ağaçların arasında duruyor, Tom’a bakıyordu. Fırtına ise bir kenarda durmuş, endişeyle yeri eşeliyordu.

Tom, havaya zıplayıp kılıcını savurarak mamuta saldırdı. Altın çizmelerinin gücü sayesinde fildişinin hortumunun üstüne inmişti.

Fildişi, öfkeyle kükredi. Fakat silkelenip çocuğu üzerinden düşüremeden Tom, Canavarın kafasına atlamıştı bile. Diz çöküp, Canavarın kafasındaki tüylere tutunarak dengesini sağlamaya çalıştı. Canavarın kafasındaki derin yara izlerini görünce

şaşırmıştı. Fildişi, o güne dek kaç defa savaşmış ve kazanmıştı kim bilir...

Bu dövüşü hemen bitirmeliyim! diye düşündü. Acaba kılıcı, Fildişi'nin kafasına saplanabilecek kadar güçlü müydü?

Kılıcını kaldırdı ve onu mamutun kafasına indirmeye hazırlandı.

Ancak Fildişi, ondan daha hızlıydı. Hortumuyla çocuğu başının üzerinden atmaya çalıştı. Hortumu bir kütük gibi kalındı. Tom sendeledi, hortum omzuna gelmiş ve onu sırtüstü yere düşürmüştü.

“Elimden kurtulamayacaksın!” diye bağırdı Tom. Düşmemek için canavarın kulağına sımsıkı sarılmıştı. Ferno'nun sıkıntıyla bağırdığını ve sarmaşıktan kurtulmak için çabaladığını görebiliyordu. İyi Canavar, çocuğa yardım etmek istiyordu.

Birdenbire Fırtına ileri doğru atıldı ve arka toynaklarıyla mamuta çifte attı. Fakat işe yaramadı. Fildişi, Fırtına'nın darbelerini hissetmemişti bile. Canavar, arka ayaklarının üzerinde bir ağaç boyu kadar yükselerek, başını Tom'u yere düşürmek için son bir kez daha salladı. Korkunç kükreyişi tüm ormanda yankılanmıştı.

Tom, Canavarın kulağına daha fazla tutunamayacağını hissetti. Ayaklarıyla destek alabileceği bir yer aradı ama bulamadı. Fildişi, hızla dört ayağının üzerine indi. Bu sarsıntının etkisiyle Tom'un elleri kaydı ve yere düştü.

Düştüğü yerden korkuyla Canavara baktı. Fildişi, dev ayaklarını tekrar havaya kaldırmıştı. Şiddetle yere inerek Tom'u ezecekti!

BEŞİNCİ BÖLÜM ZEHİR!

Tom, son anda diğer yana kaçtı. Kalbi hızla çarpıyordu.

“Pes etmeyeceğim!” dedi kendi kendine.

O sırada Elenna'nın ormandan gelen sesini duydu. “Tom, iyi misin?”

“Evet!” diye bağırdı çocuk.

Fırtına, hâlâ kişniyor ve toynaklarıyla dev mamuta tekmeler indiriyordu.

Tom, sahip olduğu tüm kuvveti ve altın çizmelerin ona verdiği gücü kullanarak bir kez daha ayağa fırladı ve Canavar'ın koca kafasının üzerine zıpladı. Ferno, memnuniyetle gürlledi. Tom başını çevirip baktığında, ejderhanın yılan sarmaşığından kurtulmak için delicesine uğraştığını gördü.

Tom, "Haydi, Ferno!" diye bağırdı iyi Canavara. "Başarabilirsin!"

Fildişi, öfkeyle bağırdı. Ardından ejderhadan uzaklaşıp, ağaçların arasına doğru ilerlemeye başladı. Tom, hâlâ Canavarın kafasına tutunuyordu.

Fakat bütün bu olanlar, Tom'u görevinden alıkoyuyordu!

O sırada Fırtına, koşarak onlara yetişti. Ağzında birikmiş köpüklerle gözleri parlayarak, ağaçların arasında dev mamutu kovalamaya başladı.

Fildişi, ormanın içinde ilerlerken Tom, ağaç

parçalarından ve düşen dallardan korunmak için iyice eğilmişti.

Kısa süre sonra mamutun, yılan sarmaşıklarının Elenna'yı esir aldığı yere doğru ilerlediğini fark etti.

Çocuk, Canavarın kafasındaki tüylere tutundu ve ileriye görmeye çalıştı. Evet! Artık Elenna'yı görebiliyordu. Yılan sarmaşıkları, kızı hâlâ ölümcül dallarıyla sarmaya devam ediyordu.

Dönüp Tom'a bakan Elenna, "Sıkı tutun!" diye seslendi.

Fildişi durdu, dev adımları tüm ormanı sarsarken Elenna'nın sesini duymuştu. Kırmızı gözleriyle, aşağı doğru sarkan Elenna'yı fark edince, dev hortumunu havaya kaldırdı ve kulakları sağır edencesine böğürdü. Mamut, kıza doğru yürüyor, karşısına çıkan ağaçları hortumuyla deviriyordu.

Tom'un hemen bir şeyler yapması gerekiyordu!

Dikkatlice ayağa kalkan Tom, Canavarın sallanan

devasa kafasının üstünde dengede durmayı başardı. Elenna'yı kurtarmak için tek bir şansı vardı. Kolunu geriye doğru savurdu ve kılıcını döndürerek havaya fırlattı. Kılıç, havada uçarak Elenna'yı tutan sarmaşıkları kesmişti. Ama bu yeterli değildi! Kalınca bir dal, hâlâ kızı bileğinden tutuyordu.

Tom, kılıcının bir ağacın gövdesine çarpıp yere düşmesini izledi. *Hem silahımı kaybettim hem de Elenna'yı kurtaramadım*, diye düşündü çaresizlikle. Fildişi'nin sol kulağını kaptı ve tüm gücüyle çevirmeye çalıştı. Canavarı başka bir yöne döndürmeye çalışıyordu. Fakat tüm gücünü kullanmasına rağmen, kötü Canavarın yönünü değiştiremedi. Ardından Fildişi'nin hortumu, kıvrılarak ona doğru geldi.

Canavar, hortumuyla Tom'a korkunç bir darbe indirerek çocuğun dengesini bozdu ve onu yere düşürdü.

Tom, sersemlemiş ve nefes nefese kalmış bir halde; Elenna'nın tüm gücüyle mücadele ettiğini gördü. Kızın yüzü, uzun süre baş aşağı sarmaktan

ötürü kızarmıştı. Tom, sendeleyerek ayağa kalktı ve arkadaşına yardım etmek için Fildişi'nin ardından koştu. Fırtına, koşarak gelince Tom, atının üstüne atladı ve tüm gücüyle bağırdı: "Fildişi! Onu rahat bırak! Senin istediğin benim!"

Ancak kötü Canavar, onu hiç umursamadı. Fildişi'nin koca hortumu, Elenna'ya doğru uzanmıştı. Ama tam kızı yakalayacakken Elenna, sonunda onu tutan son sarmaşıktan kurtulmayı başardı ve yere düştü. Fakat düşerken, kolunu mamutun altın dişlerinden birine çarpmıştı. Dişin parlak ve sivri ucu, Elenna'nın derisine battı. Tom, kızın kolundan kan damladığını gördü.

"Hayır!" diye bağırdı Tom. Arkadaşı yere düşmüş, hareketsiz yatıyordu. Tom, Fırtına'nın sırtından atladı ve kılıcını düştüğü yerden almak üzere hızla ilerledi. Mamutun arkasına geçip, kılıcını tüm gücüyle canavarın ayağına sapladı.

Fildişi, yeri göğü inleten bir çığlık kopardı.

Tom, kılıcını çekip ona tekrar saldırdı.

Canavarın ayağından kanlar akıyordu.

Mamut, derisine saplanan kılıç yüzünden öfkeyle bağıyordu. Daha sonra geriledi ve

sendeleyerek hortumuyla ağaçlara çarpmaya başladı.

Fakat Tom, ona göre oldukça hızlıydı. Hemen ormana dalarak, Elenna'nın düştüğü yere koştu.

Kızı, görünmemesi için çalılıkların altına doğru çekti.

“Teşekkürler,” dedi Elenna zayıf bir sesle.

Tom, “Henüz kurtulmuş sayılmayız,” dedi, endişeyle kıza bakarak. Hemen Elenna'nın kolundaki yarayı kontrol etti. Yara, mikrop kapmıştı. Canavarın dişlerinden akan sıvı, zehirli olmalıydı!

Tom, Elenna'ya yardım etmek için bir şeyler yapmalıydı. Ama ne?

ALTINCI BÖLÜM TEHLİKEYE KAÇIŞ!

Tom, içinde yükselen bir umutla asilerin ormanın kenarında bulunan kamplarını hatırladı. Belki oradan biri onlara yardım edebilirdi.

Ancak hızla harekete geçmesi gerekiyordu. Fildişi yakınlardaydı ve hâlâ acıyla inliyordu. Canavarın her an onlara saldırabileceğini biliyordu.

“Yürüyebilir misin?” diye sordu Elenna’ya.

Kız, ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. “Hayır,” diye inledi. “Bacaklarım uyuşmuş!”

“Endişelenme,” dedi Tom. “Ben, seni taşıyım. Asilerin kampına gidiyoruz.”

“Orası çok uzakta,” dedi Elenna. “Başaramayız.”

Birden ormanın içinden korkunç bir kükreme yükseldi ve dev adımlar yeri sarstı.

“Fildişi geliyor!” diye bağırdı Tom. Zamanında kaçmayı nasıl başaracaklardı?

Biraz sonra ağaçların arasında toynak sesleri yankılanmaya başladı. Tom, dönüp baktığında Fırtına'nın onları bulmuş olduğunu gördü.

“Aferin oğlum!” diye seslendi Tom. Fırtına, gelip yanlarında durdu. “Elenna ile kal. Ben Fildişi'nin yanına gidiyorum!”

Tom, saklandıkları yerden çıkıp, kılıcını kaldırarak mamutun olduğu yöne doğru koşmaya başladı. Fildişi acı ve öfkeyle çılgınlık atıyor, hortumunu savuruyor, gözleri hiddetle parlıyordu. Yaralı ayağından kan sızıyor, bastığı yerlerde kan gölcükleri oluşuyordu.

Tom, Canavarın yanına doğru koştu ve kılıcıyla zehirli dişlerine saldırdı. Dişlerin üstünde, derin kesikler açmayı başarmıştı. Fildişi, hortumunu kaldırdı ve Tom'a öldürücü bir darbe indirmeye hazırlandı.

Tom, "Beni asla yakalayamayacaksın!" diye bağırdı ve yılan sarmaşıklarının arasına doğru koştu. Son anda havaya zıpladı. Fildişi, onu izliyordu ama sarmaşıklara yakalanmıştı. Kurtulmaya çalıştıkça, sarmaşıklar Canavarı sımsıkı sarıyor, hortumunun ve dişlerinin etrafına dolanıyor, kafasına ve gövdesine doğru uzanıyordu.

Tom, "İşe yaradı!" diye bağırdı. Güvenli bir biçimde yere inmeyi başarmıştı. Fildişi kendini geri çekmeye çabaladıkça, sarmaşıklar onu daha da sıkı sarıyordu.

Tom, hemen Elenna ile Fırtına'nın onu beklediği

yere doğru koştu. Elenna'yı nazikçe yerden kaldırıp Fırtına'nın sırtına yerleştirdi.

"Sıkı tutun," dedi Tom. O sırada, kızın solgun yüzüne düşen bir tutam saçı, alnından geriye çekti. Elenna, bitkin bir halde gülümsedi. Tom, "Fırtına beni takip et!" diye emretti. *Elenna onun için endişelendiğimi fark etmemeli,* diye düşünüyordu.

Tom, ağaçların arasında koşarken, Fırtına da onu takip ediyordu. Orman, Fildişi'nin öfkeli çığlıklarıyla inliyordu. Tom, Canavarın sarmaşıklardan kurtulup, peşlerine düşmesinin an meselesi olduğunun farkındaydı.

Ormandan çıkınca, Tom asilerin kampını gördü. Sivri uçlu tahta çitleriyle kamp, karşılarında duruyordu. Fırtına'yı durdurdu ve Elenna'yı eyerinden indirdi. Kızın yüzü solmuştu ve titriyordu.

Tom, "Elenna?" diye mırıldandı. Kızın gözleri açıktı ama donuk ve boş bakıyorlardı. Zehir hızla bedenine yayılıyor olmalıydı!

Tom, kalkanından Epos'un tüyünü aldı. Tüyün tüm yaraları iyileştirme gücü vardı. Tüyü, arkadaşının şişmiş kolunun üzerinde gezdirdi. Elenna inledi ama görünüşünde bir değişiklik olmadı.

Bu Gorgonia zehiri çok güçlü olmalı, diye düşündü çocuk. Elenna'yı bir ağacın altında dinlenmesi için bıraktı. Fırtına, ona göz kulak olacaktı. Tom, kampa doğru koştu. Kapılar kapalıydı ve ortalıkta kimsecikler yoktu.

Kapının ardından, "Kimse var mı?" diye bağırdı çaresizce. "Yardıma ihtiyacım var!"

Böylesine yüksek sesle bağırarak asileri tehlikeye attığının farkındaydı ama başka seçeneği yoktu. Elenna'yı kurtarmalıydı!

Kimse yanıt vermedi. Kamp terk edilmiş olabilir miydi? Asiler kaçmış mıydı yoksa?

Endişeyle büyük kapılara baktı. Onlara tırmanabilmesi imkânsızdı. Peki ama kampa nasıl girecekti?

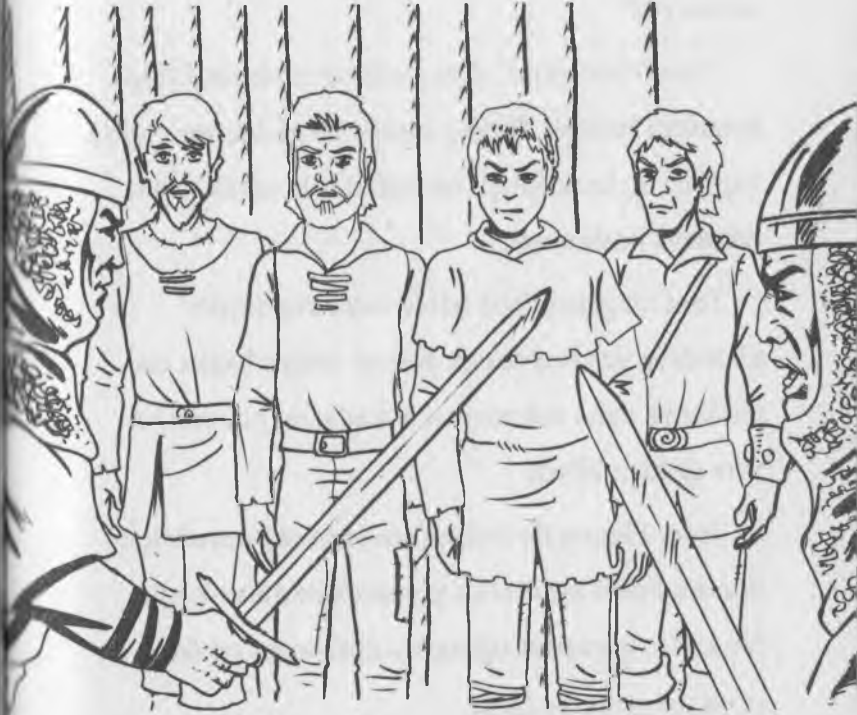
Gölgeyi yollayabilirim, diye düşündü. Neler olduğunu öğrenebilir.

Tom, gölgesi ondan ayrılınca tuhaf bir hisse kapıldı. Gölgesi, parmaklıkları aştı ve gözden kayboldu. Kısa bir süre sonra Tom, etrafı barakaların arasında dolaşan gölgesinin gözlerinden görmeye başlamıştı. Herkes neredeydi?

Gölgesi, bir kulübenin arkasından etrafı gözetlemeye başladı. Tom, birden bu sessizliğin nedenini anladı. Kimsenin ona yardıma gelememesi çok normaldi. Çünkü tüm asiler, kampın ortasındaki açıklıkta sıraya dizilmişti. Silahlı Gorgonia askerleri

onların başında nöbet tutuyordu, diğer muhafızlar ise kulübelerde silah arıyorlardı.

Muhafızların arasında uzun boylu, ince bir çocuğu gören Tom'un yüreği ağzına geldi. Bu Seth'ti! Tom, onunla önceki maceralarından

birinde karşılaşmıştı. Seth, Malvel'in en güvendiği adamlarından biriydi.

O sırada muhafızlardan biri bağıarak gölgenin bulunduğu yeri işaret etti. Onu görmüştü! Seth arkasını döndü, mavi gözleri parlıyordu.

“Yakalayın onu!” diye bağırdı. “Kaçmasına izin vermeyin!”

Tom, “Geri dön!” diye fısıldadı aceleyle. Gölge koşmaya başladı. Birkaç saniye sonra kampın tahta kapıları açılmış, kılıçlı muhafızlar koşarak dışarı çıkmaya başlamıştı.

Tom'un planı, fena halde suya düşmüştü. Elenna'ya yardım etmek yerine, onları başka bir tehlikeye daha sokmuştu. Arkadaşını güvenli bir yere götürmeliydi.

Tom, Elenna ile Fırtına'nın yanına koşmak için döndü. Fakat ayaklarını yerden kaldıramıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ayaklarını yerden ayıramıyordu bir türlü.

Dehşetle bu durumun, sihrin bir yan etkisi olabileceğini fark etti. Gölgesinden ayrı kaldığı sürece hareket edemiyordu!

YEDİNCİ BÖLÜM ESKİ BİR DÜŞMAN

Seth, muhafızlarla birlikte koşarak geldi. Kılıcını çekti ve hain bir gülümsemeye Tom'a yaklaştı. Tom çabaladı ama yerinden kımlıdayamadı.

Seth, çok iyi kılıç kullanıyordu. Tom, oradan hemen uzaklaşmazsa, hayatta kalamayacağını biliyordu. Kendini korumak için hareket etmeye çalışıyor ancak çabası, işe yaramıyordu.

Fakat o sırada, gölgesinin çimenlerin arasından

atlayarak yanına doğru geldiğini gördü. Bir an için Tom'un gölgesi ve Seth, kafa kafaya gelmişti. Tom'un donup kaldığı yerden on adım uzaktaydılar.

"Haydi!" dedi Tom.

Gölgesi bir kez daha zıpladı ve Seth'i aşyp havada takla atarak Tom'un ayak ucuna indi.

Tom, son anda hareket etmeyi başararak, Seth'in saldırısını tam zamanında savuşturdu. Seth, öfkeyle kılıcını havaya kaldırdı ve Tom'un kafasına indirmeye yeltendi. Tom, içgüdüsel olarak kalkanını kaldırdı ve darbeye karşı koyarak Seth'in kılıcını kenara itti. Ardından kendi kılıcını kaldırıp, Seth'in kötülük dolu kalbine doğrulttu.

Fakat Seth, kolay lokma değildi. Tom'un saldırısından kaçtı ve kılıcını iki eliyle kavrayarak Tom'un boynuna doğru savurmaya başladı.

Tom, başını eğerek saldırıyı savuşturdu. Seth'in kılıcı, havada ıslık çalarak başının hemen

üzerinden geçmişti. Tom, Seth'in bu boşa giden hamlesiyle dengesini kaybetmesini umdu ama Tom saldırır saldırmaz, Seth uzağa kaçmayı başardı.

Bir an bakiştılar.

“Seni öldürmekten zevk alacağım!” dedi Seth.

Tom, “Öldürmek hoşuna gidiyor, öyle mi? Sana acıyorum o zaman,” dedi öfkeyle. “Ama senin kurbanın olmayacağım!”

Seth, öfke ve nefretle çığlık atarak kılıcını havaya kaldırdı ve Tom'a saldırdı.

Tom, geri çekilmedi. Kılıcını sımsıkı tutarak Seth'in saldırısına hazırlandı. İki kılıç, şiddetle çarpıştı. Çarpışmanın etkisi, Tom'un kollarını uyuşturmuş ve omuzlarını sarsmıştı.

Yüz yüzeydiler. Tom, Seth'in öfkeyle parlayan, açık renkli gözlerine baktı. Çocuk, Tom'un kılıç darbelerine karşılık vermeye çalışırken, dudaklarını çirkin bir şekilde büzüştürmüştü.

Ancak Tom, korkmuyordu. Büyük bir çabayla, kalkanını Seth'e doğru itti ve çocuğun göğsüne bir kılıç darbesi savurdu.

Fakat Seth, saldırıdan kurtulup ileri atıldı. Tom, son anda kenara kaçmasaydı kafası bedeninden ayrılacaktı.

Gorgonialı muhafızlar, kılıçlarını kaldırmış, savaşa hazır halde onlara doğru ilerliyorlardı.

Seth, "Geride durun!" diye bağırdı adamlara.
"O, benim!"

Tom, gülümse-di. En azından muhafızlar da üstüne çullanmayacaktı. Fakat Seth'i yenerse, ona saldıracakları kesindi.

Çocuk, omzunun üzerinden arkasına bir göz attı. Elenna, yanı başında Fırtına ile çimenlerin üstünde yatıyordu. Asil at, sahibinin tehlikede olduğunu gördüğünden, başını savurarak kişniyordu. Ama Tom onu çağırmadıkça Elenna'nın yanından ayrılmazdı. Keşke Gümüş de yanlarında olsaydı! Tom Seth'le mücadele ederken, ona yardım edebilirdi.

Seth, bir kez daha saldırınca Tom, geriledi. Kalkanına üst üste aldığı darbeler, sabit durmasına engel oluyordu. Tom'un yaptığı bütün hamleler, boşa gidiyordu. Tom, bu şekilde daha ne kadar hayatta kalabilecekti ki?

Ardından Tom, moralini yükselten bir şey keşfetti. Asiler, okları ve yaylarıyla kapılardan dışarı çıkıyordu. Seth'in adamları, asilerin başında nöbetçi bırakmamıştı ve bu dikkatsizliklerinin bedelini ödemek üzereydiler.

Tom, "Teslim ol!" diye bağırdı Seth'e.

Kötü çocuğun gözleri, kinle parladı. "Asla," dedi. "Seni ikiye ayırmadan kılıcını yere atsan iyi olur!"

Her yanı asilerin yaylarından fırlayan okların vızıltısı kaplamıştı. Gorgonia'nın kırmızı göğü, birdenbire siyah oklarla dolmuştu.

Seth, geri dönüp adamlarına "Okçuları durdurun!" diye bağırdı. "Saldırın onlara!" Ama adamları, üstlerine inen ok yağmuru nedeniyle paniğe kapılmışlardı.

Tom, asilerin saldırısından faydalanmalıydı. Hemen, çaresizce çimenlerin üstünde yatan

Elenna'nın yanına koştı. Neredeyse kendinden geçmiş olan arkadaşını, Fırtına'nın eyerine yerleştirdi ve saklanabilmeleri için atı ormana doğru yönlendirdi.

Kalın bir ağaç gövdesinin arkasına geçerek, "Muhafızlardan uzaklaşmalıyız," diye mırıldandı.

İkinci bir ok yağmuru, gökyüzünü kararttı. Muhafızlar, korkuyla kaçıyorlardı.

Seth, ormana doğru birkaç adım attı, ağaçların arasında Tom'u arıyordu. Fakat arkasına baktığında, eğer hızlı davranmazsa adamlarının oklardan kurtulamayacağını fark etti.

Tom'a son bir tehdit savurdu ve adamlarının yanına koştı.

"Gorgonia'nın muhafızları!" diye bağırdı. "Beni izleyin!"

Adamlarıyla birlikte ok yağmurundan kaçmaya başladılar. Nihayet kamptan uzaklaşıyorlardı.

Seth, “Tekrar karşılaşacağız!” diye bağırdı Tom’a. “Ve o gün seni öldüreceğim!”

Gorgonialı muhafızlar kaçarken, asiler zafer çiğlikleri atıyorlardı. Aralarından birkaçı, kaçışan

muhafızlara doğru koştı. Tom, önde koşan bir asiye tanıdı.

Bu asi, Odora'ydı. Deniz Canavarı Narga'ya karşı verdikleri savaşta, onlara yardım eden isyancı kız. Kamptaki diğer asilere katılmış olmalıydı. Tom, arkadaşlarını saklandıkları yerden çıkardı ve Odora'yla konuşmaya başladı.

"Elenna yaralandı," dedi nefes nefese. İlk söylediği şey bu olmuştu. Zaten selamlaşmak için zamanları yoktu.

Odora, "Ne oldu ona?" diye sordu.

O sırada orman, Canavarın kükremesiyle sarsıldı.

"Dev mamutun dişleri onu yaraladı," diye açıkladı Tom. "Zehirlendi."

Odora, "Endişelenme," dedi. "Kampta şifacı bir kadın var. Gel birlikte onu taşıyalım."

"Sizinle gelemem," dedi Tom ve dönüp ormana

baktı. "Oraya gidip, bunu yapan kötü Canavarla yüzleşmeliyim. Ayrıca iyi bir dostumuzu daha kurtarmalıyım!"

Bu sırada yanlarına çok sayıda asi gelmişti.

Odora, "Git," dedi anlayışla başını sallayarak. "Yapman gerekeni yap. Biz Elenna'yı kampa götürürüz."

Tom, onu Elenna ve Fırtına'nın beklediği yere götürdü. Adamlardan biri, Fırtına'nın dizginlerinden tuttu ve onları ormandan dışarı çıkardı. Elenna'nın bedeni, atın sırtından aşağı sarkıyordu.

Tom, Odora'ya ve asilere güvenebileceğini biliyordu. Tek umudu, çok geç olmadan Elenna'ya yardım edebilmeleriydi.

Onların kampa dönmelerini izledi. Ardından ormanın içine doğru yürümeye başladı.

Fildişi ile tek başına dövüşmeye cesareti var mıydı?

SEKİZİNCİ BÖLÜM YENİ DOSTLAR

Tom, ağaçların arasına girdi. Kötü Canavarın kükremelerini duyabiliyordu. Ayağının altındaki zemin, Fildişi'nin dev adımlarıyla sarsılıyordu. Onu görememesine rağmen, yılan sarmaşıklarından kurtulmuş olduğunu anlamıştı. Ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam etti.

Çok korkuyordu ama durmadı. Kaderi onu bekliyordu ve onunla yüzleşmek için ağaçların arasından yürümeye devam etti.

Bir süre sonra arkasından bir ses geldiğini duydu ve donakaldı. Yeşilliklerin arasına baktı. Orada biri vardı!

“Ortaya çık!” diye bağırdı.

Odora, gölgelerin arasından açıklığa çıktı. Yanında, asilerin kampından yirmiyi aşkın insan vardı. Tom, bazılarının kılıçlarının ve oklarının olduğunu gördü; bazıları ise balta ve sopa gibi daha basit silahlar taşıyordu. Birçoğunun omuzlarında halatlar vardı, halatların ucundaysa kancalar bulunuyordu.

Odora, “Sana yardım etmek istiyoruz,” dedi. “İnsanlarımızın çoğu, kampı korumak için orada kaldı. Senin dev mamutla tek başına savaşmana izin veremezdik. Bizler de Malvel’i yenmek istiyoruz.”

Tom gülümseyerek “Teşekkür ederim,” dedi. “Haydi gelin. Ama sessiz olalım.”

Yanında Odora ve ardında onu takip eden diğer asilerle birlikte yürümeye başladı.

Mamutun kükremesi giderek şiddetleniyordu ve Tom, ağaçların devrildiğini görebiliyordu. Fildişi yakınlardaydı!

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe, Tom, tutsak edilmiş ejderhanın acı çığlıklarını duymaya başladı.

İyi Canavara düşüncelerini yolladı.

Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, ölmene izin vermeyeceğim! Bu sözleri, Ferno'yu rahatlatmıştı.

Tüm asiler etrafında toplanana kadar bekledi. “İki gruba ayrılmalıyız,” dedi. “Fildişi'ne aynı anda iki koldan saldırmalıyız. Onu devirmek için halatlarınızı kullanın. Ama zehirli dişlerinden uzak durun!”

Tom, bir grup asinin başına Odora'yı getirdi;

diğer gruba da kendisi liderlik edecekti. İkiye ayrıldılar ve ormanda sürünerek ilerlemeye koyuldular.

Nihayet Fildişi'ni görmüşlerdi. Mamut, kükrüyor ve ağaçları etrafa savuruyordu. Üzerinden, parçalanmış sarmaşıklar sarkıyordu. Tom, Canavarın, sarmaşıklarla uğraşmaktan etraftaki insanları göremediğini fark etti.

Odora'ya işaret etti. Kız, ona el salladı ve birkaç saniye sonra iki grup birden saldırıya geçti.

Fildişi, sonunda onları görmüştü. Dişleri, gün ışığında tehlikeli bir biçimde parladı.

Çok geç kaldın! diye düşündü Tom. Asiler, dev Canavara yaklaşırlarken, "Halatlarınızı kullanın!" diye bağırdı.

Halatlar havaya fırlatıldı ve kancalar dev Canavarın etine saplandı.

Odora, "Sırtına tırmanın!" diye bağırdı.

Dev Mamut Fildişi

Bir grup asi, halatlara asıldı. Diğerleri de Fildişi'ne kılıçlar ve tırpanlarla saldırmaya başladı.

“Oklarınızı fırlatın!” diye bağırdı biri.

Oklar yollandı ama Canavarın kalın derisinden geri sektiler. Baltalar da Fildişi'nin üstünde etkili olmuyordu. Canavar, sırtına çıkan asileri havaya savuruyor, diğerlerini ise ayaklarıyla ezmeye çalışıyordu.

“Çok güçlü!” diye bağırdı bir adam. “Onu asla yenemeyiz!”

Tom, “Hayır, yeneceğiz!” diye karşılık verdi. “Umudunuzu kaybetmeyin!”

Canavarın dev kafasına doğru yöneldi. Tehlikeli dişlerden uzak duruyordu. Fildişi'nin dikkatinin, saldırı sayesinde dağılmış olduğunu umdu. Böylece yanına sokulup, boğazına ölümcül bir darbe indirebilirdi.

Ancak Fildişi, kolayca alt edileceğe benzemiyordu. Silkinmesiyle birlikte, asiler çaresizce dört bir yana savruldular.

Tom'un kulaklarında soğuk, zalim bir ses yankılandı. Bu ses, onunla alay eden Malvel'in sesiydi. “Beni asla yenemeyeceksin!” dedi.

“Seni her zaman yeneceğim!” diye bağırdı Tom. Mamutun dişlerine doğru atıldı. Canavara, onu yaralayabilecek kadar yaklaştırmaya çalışıyordu. Ama

ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Canavarın dişlerini ve sağa sola savurduğu hortumunu aşamıyordu. Mamutun kırmızı gözlerindeki zafer pırıltısını görebiliyordu.

Asiler, artık geri çekiliyorlardı. Silahları dev Canavarı yaralayamamıştı.

Canavar, hortumunu savurarak Tom'u kenara itti ve çocuk kılıcını düşürdü. Fildişi, gücünden hiçbir şey kaybetmemişti.

Tom, ayağa kalkmaya çalıştı. Kalkanını kaldırıp, bir sonraki darbeye hazırlandı. Keşke Elenna da yanında olsaydı! Arkadaşı yanında yokken, gücü ve kararlılığı da yarı yarıya azalmıştı sanki.

Dev hortumdan gelen başka bir darbe, onu dizlerinin üstüne düşürdü. Asiler, ellerinden geleni yapıyorlardı ama silahları işe yaramıyordu. Oklar, tırpanlar, sopalar, dev mamutun sırtından sekip geri geliyordu.

Malvel'in ona gldgn duydu. Başarısızlığa uğramıştı. Kaybetmişlerdi!

Fakat tam da Fildişi, onu ezmek iin ayağını havaya kaldırmışken, Tom at üstünde ince birinin ona doğru geldiğini gördü.

Onlar, Elenna ve Firtına'ydı!

DOKUZUNCU BÖLÜM ÖLÜMÜNE SAVAŞ!

Elenna, bir ok fırlattı. Ok, Fildişi'nin ön ayağına saplandı ve dev Canavar geriledi. İkinci bir ok, hızla uçarak diğer ayağına saplandığında, mamutun kırmızı gözleri kudurmuşçasına parlıyordu.

Fildişi, geri çekilerek öfkeyle kükremeye başladı. Hortumuyla ayaklarındaki okları çekip çıkarmaya çalışıyordu. Ancak hortumu, okları kavrayabilmek

için fazlasıyla büyüktü. Ancak hortumu çok büyüktü ve okları daha derine gömmekten başka bir işe yaramıyordu.

Tom, kılıcını çekip “Saldırın!” diye bağırdı asilere.

Odora, bir savaş narası attı ve mamutun önüne fırladı. Diğer asiler de silahlarını çekerek, onun yanına geldiler. Dev Canavar, uçlarından zehir damlayan sivri dişleriyle ağaçlara doğru geriledi.

Fırtına, Tom’un yanına geldi. Atın üzerindeki Elenna, gözleri parlayarak Tom’a baktı.

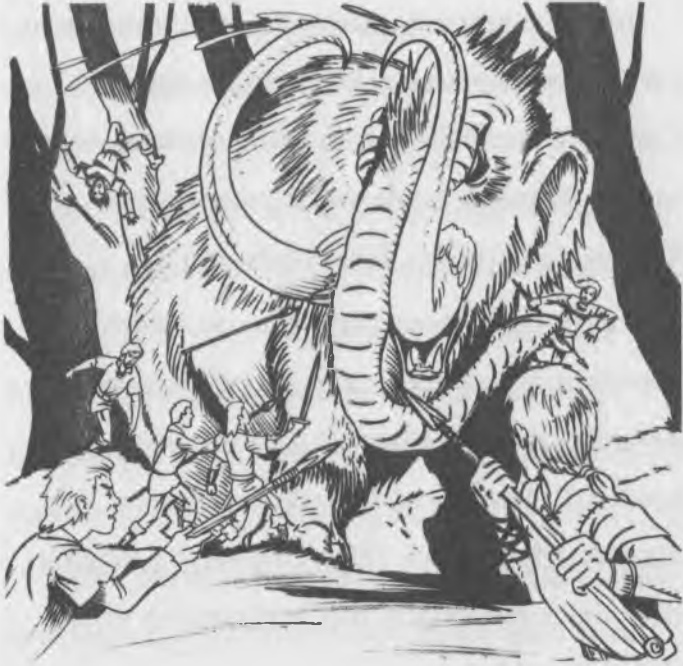
Tom, “İyileşmişsin!” dedi hayretle.

Elenna, “Şifacı kadın bir panzehir yaptı,” dedi. “Kendimi daha iyi hissediyorum. Haydi, işimizi bitirelim!”

Tom, Fırtına’nın yanında koşarak saldırıya geçen asilere katıldı.

Dev Mamut Fildişi

Asiler, mamutun etrafını sarmışlardı. Bazıları, Canavarın keçe gibi olmuş kürkünün iğrenç kokusunu duymamak için yüzlerini bir örtüyle örtmüşlerdi. Sopaları ve tırmıklarıyla mamutun üstüne yürüyerek, onu ormanın derinliklerine doğru itiyorlardı.

Tom, Fildişi'nin kükremelerinin arasından, Ferno'nun hüznü sesini duyabiliyordu. Ejderha çok zayıftı, sarmaşıklara karşı verdiği savaş, tüm gücünü tüketmişti.

Ancak Fildişi geriledikçe Tom, onun Ferno'nun esir alındığı yere gittiğini fark etti.

Tom, Canavarın başına doğru sıçradı ve kılıcını savurdu. Mamutun dev hortumu yere çarptı. Çocuk, bir kez daha kılıcını mamutun ayağına sapladı. Kanayan yaralarıyla kaçmaya çalışan Canavara saldırmaya devam ediyordu.

Fildişi, acıyla ön ayaklarını havaya kaldırdı. İnsanların tepesinde bir kule gibi yükselmişti. Ardından dengede durmayı başaramayarak sendeledi. Tom, bir an Canavarın üstlerine düşeceğinden korktu. Fakat Canavar, bir ayağının burkulmasıyla ağaçları ezip, yeri sarsarak yana doğru devrildi.

Ağaçlar etrafa savrulunca Tom, Ferno'nun yakında olduğunu ve hâlâ yılan sarmaşıklarıyla boğuştuğunu gördü. Mamut ayağa kalkmaya çalışıyordu ama uğraştıkça, dişleri yerdeki sarmaşıkları kesiyor, böylece ejderhanın kurtulmasına yardım etmiş oluyordu.

“Halatlar!” diye bağırdı Tom asilere. “Hazır yere düşmüşken Fildişi’ni bağlayalım ki ayağa kalkamasın!”

Kötü Canavarın tekrar ayağa kalkamaması için onu halatlarla dört bir yandan yere tutturdular.

Tom, altın çizmelerinin gücünü kullanarak havaya zıpladı ve Fildişi’nin boynuna yerleşti. Bir kulağını tutup kafasını çevirerek, Canavarın dişlerinin yere saplanmasını sağladı.

“Artık zehrinle kimseye zarar veremeyeceksin!” diye bağırdı ve canavarın kafasından aşağı atladı. Kılıcını savurarak mamutun dişlerinden birini

kesti. Mamutun ıgıllıkları zayıflıyordu ama Tom, kılıcını tekrar savurdu. Mamutun ikinci dişini de kesti, ardından Canavarın tüm bedeni yeşil bir ışıkla parladı.

Işık, tüm ormanı kaplarken Tom, gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar atıgında, mamut ortadan kaybolmuştu. Onun az önce bulunduğu yerde zümrüt renkli, kemerli bir geit belirmişti.

Elenna, "Bu, Avantia!" diye bağırdı. Fırtına'nın sırtından atlayıp, Tom'un yanına koştu. Haklıydı. Kemerden Avantia'nın masmavi gg ve yuvarlak ulu tepeleri görünüyordu.

Neşeli bir kükreme yükseldi. Ferno, sarmaşıkların arasından doğrulmuş, burun deliklerinden alevler fışkırtarak siyah kanatlarını ırpmaya başlamıştı.

Elenna, "Ferno, zgr kalmış!" diye bağırdı. "Artık Avantia'ya dönebilir!"

Tom, alnını sildi. Döndüğünde asilerin, Avantia'nın manzarasına büyülenmiş gibi baktıklarını gördü. Tom'un aklına aniden bir fikir gelmişti. *Bu insanlara yardım edebilirim*, diye düşündü.

"Bu geçit sizi özgürlüğe götürecektir," dedi. "Ama buradan hemen geçmelisiniz çünkü geçit, kısa bir süre sonra kapanacak."

Odora, ileriye doğru bir adım attı. "Fakat ya diğer arkadaşlarımız? Diğer asilere ne olacak?"

"Onlar için yeterli zaman yok," dedi Tom. "Ya şimdi ya da hiç!"

Odora, başını salladı. Elenna'yı ve Tom'u çabucak kucakladı. Dönüp arkadaşlarına baktı. Birkaç saniye bakıştılar, ardından diğer asiler de onu izleyerek kemerin altından geçtiler.

Tom, Elenna'ya dönüp "Sen olmasaydın Fildişi'ni asla yenemezdim!" dedi.

Elenna, gülümseyerek başını salladı. "Biz bir takımımız!"

Fakat Tom'un arkasında gördüğü şeyle kızın gülümsemesi silindi. Tom, ardına döndü.

Bekçi Kerlo, arkalarındaki ağaçların altından onları izliyordu.

Tom, "Ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedi. Tek gözlü adam, elinde asasıyla öne çıktı.

Kerlo'nun yüzünde tatsız bir ifade vardı.

Tom'un kalbini buz gibi bir korku sardı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı!

ONUNCU BÖLÜM BEKÇİNİN UYARISI

Tom, esasının üzerine doğru eğilen uzun boylu bekçiye baktı. Zümrüt rengindeki kemerli geçidin görüntüsü, bekçinin bir gözünden yansyordu.

“Yaptığın akıllıca mıydı?” diye sordu yaşlı adam.

Tom, “Bunu nasıl sorarsın?” dedi. “Asiler Malvel’e karşı savaşıyorlar. Onlar iyi insanlar. Daha iyi bir hayat yaşamayı hak ediyorlar!”

“İyi insanlar mı?” diye mırıldandı Kerlo.

“Emin misin? Ya Kral Hugo tarafından yönetilmek istemezlerse? O zaman Avantia’ya ne olacak?”

Tom, zümrüt kemere baktı ama Odora ve arkadaşları çoktan ortadan kaybolmuşlardı. Kerlo elbette yanılıyordu. Asiler, Avantia’da sorun yaratmayacaklardı. Öyle değil mi?

Tom, bekçiye döndü ama yaşlı adam ormanın gölgelerinin arasında kaybolmuştu.

“Seni endişelendirmesine izin verme,” dedi Elenna. “İyi bir iş başardın. Ferno’yu serbest bıraktın ve Malvel’in kötü Canavarlarından birini daha yendin. Aduro, seninle gurur duyacak.”

Tom, başını salladı ama hâlâ huzursuzdu. Ferno’dan yükselen neşeli bir kükremeye düşüncelerinden uzaklaştı. Ejderha, onlara doğru yaklaştı, gözleri memnuniyetle parlıyordu, pulları yeniden pırıl pırıldı. Uzun burnunu kaldırdı ve kasvetli göğü aydınlatan alevler saçtı. Akşam oluyordu ve kızıl Gorgonia göğü, hızla kararıyordu. Parlak zümrüt kemer, kararan havada daha da parlak görünüyordu ama Tom, onun yakında solup gideceğini biliyordu.

“Artık gitmelisin Ferno!” diye seslendi ejderhaya.

Ferno, kanatlarını ırptı ve neşeyle kükredi. Ardından teşekkür etmek için başını iki arkadaşına doğru eğdi ve zümrüt geçitten uçup gitti. Son olarak kuyruğu da gözden kaybolduğunda, artık kemerden geçecek kimse kalmamıştı.

“Bir görevi daha tamamladık,” dedi Elenna.

Tom başını sallayarak “Ama gece olmadan bu ormandan çıkmalıyız,” dedi.

Fırtına da aynı fikirde olduğunu belirtmek için kişnedi. Kimse geceyi ormanda ölümcül yılan sarmaşıklarının arasında geçirmek istemiyordu! Tom, dizginleri eline aldı ve üç arkadaş ormandan çıkıp, asilerin kampına doğru yürümeye başladılar.

Arkalarından gelen bir sesle durdular. Tom kılıcını çekti, Elenna da hemen yayına bir ok yerleştirdi.

Onlara doğru yaklaşan şeyi huzursuzlukla beklediler.

Karanlıktan, gri bir nesne yaklaştı.

“Gümüş!” diye bağırdı Elenna. Yayını bir kenara atıp, sevgili dostuna koştu. Gümüş de heyecanla kuyruğunu sallayarak, parlayan gözlerle kıza doğru atılmıştı.

Avantia’da kalmak, onu sağlığına kavuşturmuşsa benziyordu. Tom güldü, Fırtına da keyifle kişnedi. Dört arkadaş yeniden bir araya gelmişlerdi!

Gümüş, Tom’a yaklaştı ve ağzındaki bir şeyi

çocuğun ayaklarının dibine bıraktı. Mavi bir mücevherdi bu!

Tom, taşı eline alarak “Mamutun dişindeki taş bu,” dedi. “Teşekkürler, Gümüş.”

Mücevheri sihirli kemerine yerleştirdi. Birdenbire damarlarında yeni bir gücün dolaşmaya başladığını hissetti.

Elenna'ya dönüp, "Mavi mücevher işe yarıyor!" dedi. "Daha iyi bir savaşçı olmama yardım edecek. Savaş yeteneklerimin daha da arttığını hissetmeye başladım bile!"

Çocuğun bedeni, yeniden güçle dolmuştu. Tom, kılıcını havaya kaldırdı. "Bizi durdurmaya çalışacak bir sonraki Canavara acıyorum doğrusu!" dedi gülerek. "Haydi, gidelim buradan. Asilerin kampında bizim için yemek ve yatak olacağına eminim!"

Fakat ormandan çıktıklarında Tom, hâlâ bekçinin söylediklerini düşünüyordu.

Avantia'da onları ne bekliyordu? Yakında öğrenecekti. Ama önce yenmesi gereken bir Canavar daha vardı.

Received of the Treasurer of the State of New York

the sum of \$1000.00

for the purchase of land

in the town of ...

County of ...

State of New York

for the use of the ...

of the ...

of the ...

of the ...

of the ...

of the ...

of the ...

of the ...

of the ...

of the ...

of the ...

of the ...

of the ...

of the ...

Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın!

Karşınızda

AKREP-ADAM İĞNE

Tom, Elenna ve dostları, Avantia'nın iyi Canavarlarını Karanlıklar Diyarı Gorgonia'dan kurtarabilecekler mi?

GİRİŞ

Gorgonialı şifacı kadın, huzursuz bir uykudaydı. Yatağında dönüp duruyor ve mırıldanıyordu. Bu gece gördüğü rüyalar gerçekten çok garipti.

Karanlık bir tünelin ortasında bir çocuk duruyordu. Çocuğun yüzü kanlı ve ter içindeydi. Elinde, üzerine altı tane taş yerleştirilmiş tahta bir kalkan vardı. Uzun koridor boyunca meşaleler yanıyordu ve çocuğun gölgesi duvara yansıyor. Gölgesi kocaman ve yalnızdı.

Çocuğun yanında birdenbire başka bir siluet daha belirdi. Kuyruğunu yerde sürüyen bir Canavardı bu. Havaya kaldırdığı kıskaçlarını açıp kapıyordu.

Bu, dev bir akrepti!

Şifacı kadın, uykusunda inledi. Görüntü daha da netleşmişti. Yaratık yalnızca bir akrep değildi; belden yukarısı insan şeklindeydi!

Çocuk, döndü ve kılıcını kaldırdı. Canavar, kısıkaçlarıyla saldırıya geçmişti.

“Tom!”

Bir kız çığlık atmıştı. Bu Elenna’ydı; hani şifacı kadının, iyileşmesine yardım ettiği kız. Elinde bir ok kılıfı tutuyordu ve yanında da bir kurt vardı. Elenna, akrebe bir ok fırlattı ama yaratığa zarar veremedi. Çocuk, sendeledi ve Canavar, kısıkaçlarını açıp kapayarak çocuğun kafasına doğru yaklaştı.

Şifacı kadın, rüyasından nefes nefese uyandı. Yatağında doğruldu ve battaniyesine sarıldı. Kalbi hızla atıyordu. Yatağının altında minik bir akrep gördü. Hemen kalktı. Gözlerini hayvanın minik, siyah bedenine dikmişti. Rüyası, hayatını kurtarmıştı. Birçok Gorgonialı yataklarında ölü bulunuyordu çünkü akrepler çarşafların içine gizleniyorlardı.

Kadın, çadırdan çıktı. Çocuğun yüzü hâlâ aklındaydı. Tom. Bu ismi defalarca duymuştu. Elenna söylemişti. Tom, onun arkadaşıydı.

Yaşlı kadın, ürpermişti; gördüğü rüyanın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Rüyası, gelecekte olacakların bir işaretiydi. Önceden de böyle rüyalar görmüştü. Bu seferkinin gerçekleşmemesini umdu.

Gorgonia'nın kızıl göğüne bakarak, "Umarım güvende olursunuz Tom ve Elenna," diye mırıldandı.

Akrepler zaten yeterince sorun çıkarıyordu.

Dev bir akrebi durdurmak ise imkânsız olacaktı.

BİRİNCİ BÖLÜM

BATIDAKİ KADER

Tom ve Elenna ormanda ilerlerken, Gorgonia'nın doğmakta olan güneşinin kan kırmızısı ışığı, gözlerini kamaştırıyordu. Sadık dostları Fırtına ve Gümüş de onlarla beraberdi. Akbabaya benzer kuşlar tepelerinde ötüyor, yerde kalın bir sis tabakası uzanıyordu.

Tom, Fırtına'nın dizginlerini tutarak ilerliyordu. Elenna'nın, elini kurdunu korumak istercesine Gümüş'ün omzuna koymuş olduğunu fark etti. Kurt, önceki görevlerinden birinde fena halde yaralanmıştı ve Elenna'nın yanına yeni dönmüştü. Tom ve arkadaşları, Avantia'nın beş Canavarını Malvel'in krallığından kurtarmışlardı. Dağ Trolü Arkta, kötü büyücünün zorla esir tuttuğu Canavarların sonuncusuydu. Arkta'yı da kurtarabilirlerse, görevlerini tamamlamış olacaklardı.

Tom, kalkanını göğsüne çaktı ve tahta yüzeyindeki işaretleri inceledi.

Kalkanın üstünde Canavarların verdiği altı hediye vardı. Canavarlar tehlikede olunca, bu hediyeler genellikle parlıyor ve titriyorlardı. Ancak Arkta'nın kartal tüyü hâlâ soluktu ve kalkanda bir titreşim yoktu.

Malvel, dağ trolünü nerede tutuyordu acaba?

"Hâlâ bir şey yok mu?" diye sordu Elenna.

Tom, başını salladı. "Sanırım Arkta çok uzakta; öyle ki kalkan onu hissedemiyor." Kalkanını yeniden omzuna taktı. Elenna'nın gözlerine bakmamaya çalışıyordu. Korktuğunun anlaşılmasını hiç istemiyordu. Ya Arkta çoktan öldüyse, ne olacaktı? "Belki harita bize bir ipucu verir," dedi.

Fırtına'nın sırtındaki çantadan pis kokulu deri parçasını aldı. Malvel, bu haritayı onlara Gorgonia'ya ilk girdiklerinde vermişti. İyi

Canavarları aramaya başladıklarında, harita Tom'a kullanabileceği bir işaret veriyordu ya da haritanın üzerinde izleyebilecekleri yeşil bir yol belirliyordu. Genellikle bu işaretler ve yollar, sorun çıkarıyordu ama ellerindeki tek harita buydu.

Tom, hayal kırıklığıyla haritaya bakarak, "Bir şey yok," dedi.

Elenna, "Zaten ona güvenemeyiz," dedi ve Tom haritayı kaldırdı.

Tom, "Haklısın," dedi. "Onun yerine pusulamı kullanacağım. O, bizi hayal kırıklığına uğratmaz."

Tom'un amcası, çocuğun bir kahraman olarak kutladığı ilk doğum gününde, ona gümüş bir pusula vermişti. Pusula kuzey, güney, doğu ve batı yerine, Kader ve Tehlike'yi gösteriyordu. Pusula, eskiden babası Taladon'a aitti. Taladon, bir zamanlar Avantia Canavarlarının Efendisi'ydi ve Tom daha bebekken ortadan kaybolmuştu.

Tom, pusulayı tuttu ve bir daire çizerek yürüdü. Pusulayı batıya doğru tutunca ok, kendi etrafında birkaç kez döndü ve Kader kelimesini gösterdi.

Tom'un kalbi, heyecanla çarpmaya başladı. Pusulayı cebine koydu. "Pusula batıya gitmemizi istiyor," dedi Elenna'ya. "Bence Arkta orada. Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, onu bulup Avantia'ya götüreceğim!"

Fırtına kişnedi ve "Evet!" dercesine siyah kafasını kaldırıp, indirdi. Gümüş, patikadan aşağı koşmaya başladı. Tom ve Elenna da onu izlediler.

O sırada uzakta, yerde yatan bir şey gördüler.

Gözlerini kırmızı ışıktan korumaya çalışarak, "O da neyin nesi?" diye sordu Elenna.

Tom, sihirli miğferinin keskin görüş gücüyle o noktaya baktı. Daha önceki görevlerinde, değerli altın zırhı Avantia'ya geri götürmüşlerdi

ama çocuk, zırhın ona verdiği güçleri hâlâ kullanabiliyordu.

Yerde, bedenine oklar saplanmış bir çocuk vardı. Yattığı yerde kıvranıyordu. Tom, vücudunun buz kestiğini hissetti.

“Seth bu,” dedi Elenna’ya. “Yaralanmış.”

Seth, Malvel’in yardımcılarında biriydi. Tom ve Elenna, onunla önceden savaşmış ve çocuk, onları öldürmeye çalışmıştı.

“Ona yardım edelim mi?” diye sordu Elenna.

Tom, kararsız kalmıştı.

Seth, onun düşmanıydı. Ne yapması gerekirdi?

Bu maceranın devamı

AKREP ADAM İĞNE'DE.